

26 martie – 1 aprilie

Creația

Textul de memorat: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.” (Geneza 1:1)

Cartea Geneza - și prin urmare întreaga Biblie - începe cu actele lui Dumnezeu de creație. Acest lucru este foarte important, deoarece crearea noastră marchează, în același timp, începutul istoriei umane și al istoriei biblice. Totodată, acest fapt înseamnă și că narațiunea din Geneza despre crearea lumii este la fel de adevărată ca toate celelalte evenimente din istoria umană și cea biblică.

Cele două pasaje despre crearea lumii, din Geneza 1 și 2, conțin lecții despre Dumnezeu și despre omenire. Pe parcursul studiului din săptămâna aceasta vom înțelege mai bine semnificația profundă a Sabatului. Vom cântări actul lui Dumnezeu de a crea oameni după chipul Său și totodată din țărână. Vom fi intrigati să aflăm care era scopul pomului cunoștinței binelui și răului și legătura lui cu pomul vieții.

Cea mai importantă lecție din relatările biblice despre începuturi este lecția despre har. Existența este pur și simplu un act de har. Dumnezeu a creat cerul și pământul când oamenii încă nu existau. Precum crearea noastră, și răscumpărarea noastră este un dar de la Dumnezeu. Cât de profund este faptul că ambele concepte, crearea și răscumpărarea, se află în porunca despre Sabat!

Duminică, 27 martie – Dumnezeul creației

1. Care este atitudinea omului față de Dumnezeul creației și de ce? Psalmii 100:1-3

În capitolul 1 din Geneza, primul mesaj transmis este: „Dumnezeu”. Îl vedem deja când citim traducerea: „La început, Dumnezeu” (Geneza 1:1). În primul verset, cuvântul „Dumnezeu” este așezat spre mijlocul propoziției și evidențiat prin cea mai puternică accentuare în psalmodierea tradițională liturgică, cu scopul de a scoate în evidență importanța lui Dumnezeu. Pasajul despre creație începe deci cu accentuarea lui Dumnezeu, autorul creației.

Cartea Geneza începe de fapt cu două prezentări diferite ale lui Dumnezeu. Prima (Geneza 1:1-2:4) Îl redă pe Dumnezeu infinit de departe de oameni, drept Dumnezeul *transcendent** Elohim, al cărui nume transmite supremația Sa. Numele Elohim denotă superioritate și forță, iar utilizarea formei de plural exprimă ideea de maiestate și transcendență. (* Cuvântul „transcendent” descrie ceva superior experienței și teoriei oamenilor, fiind mai presus de orice și oricine; iar „immanent” înseamnă, printre altele, a fi suficient prin sine însuși, ceva care nu este determinat de nicio cauză exterioară.)

Al doilea pasaj despre crearea lumii (Geneza 2:4-25) Îl prezintă pe Dumnezeu ca un Dumnezeu apropiat și personal - Dumnezeul *immanent* Iehova (YHWH), despre al cărui nume mulți cred că transmite ideea de apropiere și relație. În ansamblu, pasajul despre creație este deci un apel implicit să ne închinăm lui Dumnezeu; să fim conștienți de grandezza și puterea infinită ale lui Dumnezeu și, în același timp, să ne recunoaștem dependența de El, pentru că El ne-a creat, „și nu noi înșine” (Psalmii 100:3, BTF). Din acest motiv, mulți psalmi asociază frecvent închinarea cu creația (Psalmii 95:1-6; 139:13,14; compară cu Apocalipsa 14:7).

Această dublă perspectivă asupra lui Dumnezeu, care este atât măreț și puternic, cât și apropiat, iubitor și într-o relație cu noi, conține un mesaj important despre cum ar trebui să ne apropiem de Dumnezeu în închinare. Teama și respectul merg împreună cu bucuria și siguranța prezenței apropiate a lui Dumnezeu, a iertării și a iubirii Lui (vezi Psalmii 2:11). Chiar și ordinea celor două ipostaze ale lui Dumnezeu este semnificativă: senzația apropierei de Dumnezeu și intimitatea prezenței Sale vin după conștientizarea distanței la care Se află El.

Gândește-te la puterea enormă a lui Dumnezeu, care susține universul și care este totuși atât de aproape de fiecare dintre noi. De ce ne uimește acest minunat adevăr?

Luni, 28 martie – Universul creat

2. Ce înseamnă formula „era bun(ă)/erau bune”, care se repetă în primul pasaj despre crearea lumii? Care este lecția subînțeleasă din textele despre finalul creației (Geneza 2:1-3)? Geneza 1:4,10,12,18,21,25,31; Geneza 2:1-3

În fiecare etapă a procesului de creație, Dumnezeu Își evaluează lucrarea drept tov, „bună”. În general se consideră că acest adjectiv înseamnă că lucrarea de creație a lui Dumnezeu era reușită, iar observația lui Dumnezeu că „era bun(ă)/erau bune” înseamnă că toate „funcționau”.

Dar acest cuvânt însemna mai mult decât că ceva funcționa. Termenul ebraic *tov* mai este folosit în Biblie și pentru a exprima o apreciere estetică față de un lucru frumos (Geneza 24:16). De asemenea, este folosit în contrast cu răul (Geneza 2:9), care este asociat cu moartea (Geneza 2:17).

Expresia „erau bune” înseamnă că toată creația funcționa armonios, că era frumoasă și perfectă și că nu era nimic rău în ea. Lumea „nu era încă” așa ca lumea noastră, afectată de păcat și de moarte - idee afirmată în introducerea celui de-al doilea pasaj despre creație (Geneza 2:5).

Această descriere contrazice radical teoriile evoluționiste, care declară dogmatic că lumea s-a format de la sine în mod progresiv, printr-o succesiune de evenimente întâmplătoare, pornind de la un stadiu inferior și ajungând la un stadiu superior. În schimb, autorul biblic afirmă că Dumnezeu a creat lumea în mod voit și deodată (Geneza 1:1). Nu a fost nimic din pură întâmplare sau vreun simplu accident. Lumea nu a apărut de la sine, ci este doar produsul voinței și cuvântului lui Dumnezeu (Geneza 1:3). Verbul *bara'*, „a crea”, din Geneza 1, unde se spune că la început Dumnezeu „a creat” cerurile și pământul, este folosit ca acțiune doar a lui Dumnezeu și transmite ideea de ceva care are loc subit: *Dumnezeu a vorbit și s-a făcut*.

Relatarea creației ne aduce la cunoștință că „totul” a fost făcut atunci (Geneza 1:31) și, conform Creatorului Însuși, toate au fost evaluate drept „foarte bune” (Geneza 1:31). Geneza 1:1 vorbește despre evenimentul în sine, și anume crearea cerului și a pământului; Geneza 2:1 declară că evenimentul a fost încheiat. Și toate au fost terminate în șapte zile, inclusiv Sabatul.

De ce ideea de miliarde de ani de evoluție anulează total istoria din Geneza? De ce sunt cele două perspective incompatibile în toate privințele?

Mărti, 29 martie – Sabatul

3. De ce Sabatul este legat de creație? Cum influențează această legătură modul nostru de a ține Sabatul? Geneza 2:2,3; Exodul 20:8-11

Tocmai pentru că „Și-a sfârșit lucrarea” de creație, Dumnezeu a instituit Sabatul. Prin urmare, Sabatul este expresia credinței noastre că Dumnezeu Și-a terminat atunci lucrarea și a văzut că toate erau „foarte bune”. Să păzim Sabatul înseamnă să recunoaștem împreună cu Dumnezeu valoarea și frumusețea creației Sale.

Ne putem odihni și noi după activitățile noastre, la fel cum Dumnezeu S-a odihnit după ale Sale. Să păzim Sabatul înseamnă să fim de acord că este „foarte bună” creația lui Dumnezeu, care include corpul nostru. Contrar anumitor credințe antice (și moderne), nimic din Scriptură, din Vechiul și din Noul Testament, nu înjosește corpul, considerându-l rău. Păzitorii Sabatului sunt recunoscători pentru lumea creată de Dumnezeu - care include și propriul lor corp - și din acest motiv ei se pot bucura de această lume și au grijă de ea.

Sabatul, care marchează primul „sfârșit” din istoria umană, este totodată și un semn de speranță pentru omenirea suferindă. Este interesant că expresia „Și-a sfârșit lucrarea” (Geneza 2:2) re apare la încheierea lucrării de ridicare a cortului întâlnirii (Exodul 40:33 - „a isprăvit [...] lucrarea”) și, din nou, la finalul lucrării de zidire a Templului lui Solomon (1 Împărați 7:40,51) - amândouă fiind locuri unde se desfășurau lecții despre Evanghelie și mântuire.

După căderea în păcat, Sabatul, plasat la sfârșitul săptămânii, arată spre minunea mântuirii, care va avea loc doar prin minunea unei noi creații (Isaia 65:17; Apocalipsa 21:1). Sabatul este un semn la finalul fiecărei săptămâni din viața noastră că și suferința și încercările din această lume vor avea un sfârșit.

Acesta este motivul pentru care Isus a ales Sabatul ca ziua cea mai potrivită să vindece bolnavi (Luca 13:13-16). Contrar oricăror tradiții în care erau încorsetați conducătorii din acea vreme, prin vindecările făcute în Sabat Isus îndrepta atenția poporului, și a noastră, spre timpul în care orice durere, orice suferință și moartea nu vor mai fi - adică finalul suprem al procesului de mântuire. Deci, fiecare Sabat ne îndreaptă spre speranța răscumpărării.

Sâmbătă va fi Sabatul Colportorului și al Misiunii prin Literatură. Plănuiește de astăzi cum ai putea să-i apreciezi pe cei care scriu, distribuie gratuit sau vând literatură religioasă.

Miercuri, 30 martie – Crearea omenirii

4. Care este legătura dintre cele două versiuni ale creării omului? Geneza 1:26-29; Geneza 2:7

Afirmația că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său este una dintre cele mai îndrăznețe din Biblie. Doar oamenii au fost creați după chipul lui Dumnezeu. În timp ce „a făcut fiarele pământului după soiul lor” (Geneza 1:25), „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său” (Geneza 1:27, subl. ad.) Expresia aceasta a fost deseori limitată doar la latura spirituală a omului, cu interpretarea că transmite numai rolul administrativ al omului ca reprezentant al lui Dumnezeu sau aspectul spiritual al relației cu Dumnezeu sau unii cu alții.

Deși corecte, aceste interpretări nu includ realitatea fizică a acestei creații. Ambele dimensiuni sunt incluse în cele două cuvinte, „chipul” și „asemănarea”, din Geneza 1:26. În timp ce termenul ebraic *tselem*, „chip”, se referă la forma concretă a corpului fizic, termenul *demut*, „asemănare”, se referă la calitățile abstracte care îi corespund Persoanei divine.

Prin urmare, noțiunea ebraică de „chipul lui Dumnezeu” ar trebui înțeleasă în sensul de entitate completă, întreagă conform perspectivei biblice asupra naturii umane. Textul biblic afirmă că oamenii (bărbații și femeile) au fost creați după chipul lui Dumnezeu și fizic, și spiritual. Ellen G. White afirmă clar: „Când a ieșit din mâinile Creatorului, Adam prezenta în natura lui fizică, mintală și spirituală o asemănare cu Făcătorul lui” (*Educație*, p. 15).

De fapt, această perspectivă este reafirmată în celălalt pasaj despre creație, care spune că „omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Geneza 2:7), *nefeș*, ca urmare a două operațiuni divine: Dumnezeu „a făcut” și Dumnezeu „a suflat”. De notat că termenul „suflare” se referă frecvent la dimensiunea spirituală, dar este și strâns legat de capacitatea biologică de a respira, partea din om care a fost făcută „din țărâna pământului”. Este „suflarea de viață”, adică suflarea (spirituală) și viața (fizică).

Mai târziu, Dumnezeu va face o a treia operațiune: de data aceasta pentru a crea o femeie din trupul bărbatului (Geneza 2:21,22), un mod de a sublinia că ea este de aceeași natură cu bărbatul.

În cursul zilei de azi sau de mâine, roagă-te ca profesorii de științe sau savanții creștini să descopere noi argumente în sprijinul creaționismului.

Joi, 31 martie – Datoria omului

Imediat ce l-a creat pe om, Dumnezeu i-a oferit acestuia trei cadouri: Grădina Edenului (Geneza 2:8), hrana (Geneza 2:16) și pe femeie (Geneza 2:22).

5. Care este datoria omului față de lumea creată și față de Dumnezeu? Ce raport există între cele două datorii? Geneza 2:15-17

Prima datorie a omului privește mediul înconjurător în care l-a așezat Dumnezeu: „s-o lucreze și s-o păzească” (Geneza 2:15). Verbul *'avad*, „a lucra”, se referă la muncă. Nu este suficientă primirea darului. Trebuie să-l dezvoltăm și să-l fructificăm - o lecție pe care Isus o va repeta în pilda talanților (Matei 25:14-30). Verbul *samar*, „a ține, a păzi”, implică responsabilitatea de a păstra, a conserva ceea ce am primit. A doua datorie este cu privire la hrană. Să nu uităm că Dumnezeu le-a dat-o oamenilor (vezi Geneza 1:29). Dumnezeu i-a mai zis omului: „Poți să mănânci după plăcere” (Geneza 2:16). Oamenii nu au creat nici pomii, nici roadele lor. Acestea au fost un cadou, un dar din har.

Dar există și o poruncă aici: ei trebuiau să accepte și să se bucure de generosul cadou al lui Dumnezeu, care consta „din orice pom”. Ca parte a acestui har, totuși Dumnezeu adaugă o restricție. Dintr-un anumit pom, ei nu trebuiau să mănânce. Desfătarea fără nicio restricție va duce la moarte. Acest principiu a fost real în Grădina Edenului și, în multe feluri, el este valabil și astăzi.

Cea de-a treia datorie a omului are legătură cu femeia, cel de-al treilea dar al lui Dumnezeu: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup” (Geneza 2:24). Această afirmație extraordinară este o expresie categorică ce subliniază responsabilitatea omului față de legământul căsătoriei și scopul de a fi „un singur trup”, adică o singură persoană (compară cu Matei 19:7-9).

Motivul pentru care bărbatul (și nu femeia) este cel care ar trebui să-și lase părinții ar putea avea legătură cu faptul că Biblia folosește pronumele masculin generic, deci poate că porunca se aplică și la femeie. În orice caz, deși este un dar de la Dumnezeu, legătura căsătoriei presupune o responsabilitate din partea omului după ce darul a fost primit, o responsabilitate și pentru bărbat, și pentru femeie, de care să se achite cu credincioșie.

Gândește-te la tot ce ți-a dat Dumnezeu. Care sunt responsabilitățile tale față de ceea ce ai primit? Care crezi că ar trebui să fie atitudinea creștinului față de ecologie și problemele actuale de mediu?

Vineri, 1 aprilie – Un gând de încheiere

Citește capitolul 14, „Știința și Biblia”, din cartea *Educație*, de Ellen G. White, și capitolul 2, „Creația”, din cartea *Istoria mântuirii*, de Ellen G. White.

„Întrucât și natura, și descoperirea divină poartă amprenta aceleiași minți supreme, acestea nu pot să nu vorbească în armonie. Prin metode diferite și în limbaje diferite, ele dau mărturie despre aceleași mari adevăruri. Știința descoperă neîncetat noi lucruri care ne uimesc, dar cercetările nu aduc nimic care, înțeles corect, să vină în conflict cu revelația divină. Natura și Scriptura aruncă lumină una asupra celeilalte. Ele ne familiarizează cu Dumnezeu, învățându-ne câte ceva despre legile prin care lucrează El.

Concluziile eronate trase din fapte observate în natură au dus însă la un presupus conflict între știință și revelație și, în efortul de a restabili armonia, au fost adoptate interpretări ale Scripturii care subminează și distrug forța Cuvântului lui Dumnezeu. S-a crezut că geologia contrazice interpretarea literală a relatării lui Moise despre creație. Milioane de ani - se pretinde - au fost necesari pentru ca pământul să evolueze din haos; de aceea, pentru a «adapta» Biblia la această presupusă descoperire științifică, se consideră că zilele creației au fost perioade de timp lungi, nedefinite, care acoperă mii sau chiar milioane de ani.

O asemenea concluzie este total deplasată. Consemnarea Bibliei este în armonie cu sine însăși și cu învățătura naturii.” (Ellen G. White, *Educație*, pp. 128, 129)

STUDIU LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Exodul 16-22

1. Cu ce instrument a cântat Maria, sora lui Aaron, și ce slujbă avea ea?
2. Ce gust și aspect avea mana?
3. Ce însemnătate aveau numele fiilor lui Moise?
4. În care dintre Cele Zece Porunci apare de cele mai multe ori cuvântul „nici”?

Evanghelizare, Secțiunea 18, subcapitolul „Fanatismul și extremismul”

5. Când putem considera că o viziune este venită de la Domnul?